

BLUEGRASSOVÉ LISTY

*Bluegrassová asociace ČR
přeje příjemné svátky a hodně
dobré muziky v roce 2014*

Bluegrassová
asociace
České
republiky

členský zpravodaj Bluegrassové asociace České republiky

ročník XVIII, prosinec 2013

Jim Shumate » ROZHOVOR – Vašek Kříž
a Mirka Musilová » Seldom Scene v Red Fox
Inn » World of Bluegrass 2013 » Festival
Malinkej » Jamování na Svinci...

číslo

4

Bluegrassová asociace

Co je Bluegrassová asociace ČR?

BA je občanské sdružení založené v roce 1995, celou organizaci řídí zvolené předsednictvo, současným předsedou je Petr Brandejs.

Co je cílem BA?

Cílem BA je, aby se bluegrassu dařilo v ČR co nejlépe; aby se rozvíjel, byl v kontaktu se zahraničím a co nejvíce se rozšířil. BA se také snaží zajistit co největší informovanost svých členů.

Jaká je činnost BA?

- » BA vydává Bluegrassové listy
- » BA spolupřřádá nejstarší evropský bluegrassový festival v Evropě, Banjo Jamboree
- » BA používá databázi členů k zaslání pozvánek na nejrůznější bluegrassové akce
- » BA pořádá výběrová kola na festival Banjo Jamboree
- » BA vítá další náměty svých členů
- » Internetové stránky BA jsou na adrese <http://bacr.czechweb.cz>.
- » BA vítá další náměty svých členů.

Členství v BA

- » Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.
- » Pro kapely je možno využít institut kolektivního členství za 500 Kč, každý z kapely obdrží průkazku a bude dostávat vlastní výtisk BL (všechny výtisky budou zasílány na adresu kapelníka) a samozřejmě bude mít i všechny další výhody vyplývající z členství.
- » Dalším typem členství je pořadatelské členství za 500 Kč, pořadatel dává členům BA slevu na vstupném (min 10%, alespoň 20 Kč) na jím pořádaných akcích a uvede BA na plakátech; sám má zdarma zajištění inzerci svých akcí v BL (1 stránka v BL/rok/na

akci), na webu BAČR v dalších tiskovinách vydávaných BAČR.

- » Pro sponzory BA je určen institut doživotního členství za 5.000 Kč.

Všechny typy členství vyřizuje sekretář BA, který rovněž dojedná individuálně podrobnosti týkající se kolektivního, pořadatelského a sponzorského členství. Za člena je rovněž možno přihlásit se na některých akcích.

Výhody členství

- » slevy ve vybraných obchodech s hudebninami
- » zdarma Bluegrassové listy nejméně 4x ročně
- » zařazení do databáze členů – v případě zájmu možno e-mailem zasílat pozvánky na akce
- » možnost zapůjčení aparatury
- » sleva na vstupném na Banjo Jamboree a některé další festivaly a akce

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Hana Hyšplerová, Lipová 336, 50732 Kopidlno** nebo **převodem na účet: 108596029/0300**. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Hanky Hyšplerové (kontakt viz níže), která s nimi domluví podrobnosti.

Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vytištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Případné informace na tel. číslech členů výboru:

Hana Hyšplerová (evidence členů)

mobil: 739 449 631

(pokud možno odpoledne mezi 16–18.00 h),

e-mail: hypera.hana@seznam.cz

Petr Brandejs (předseda)

mobil: 777 122 569, e-mail: brandejs@seznam.cz.

Petr Gärtner

(šéfredaktor BL)

mobil: 737 971 477, e-mail: petrgartner@tiscali.cz

Jamování na Svinci

První víkend v listopadu se poprvé v Novém Jičíně uskutečnila výuka bluegrassového jamování (pro neznalé – hraní ve skupině bez přípravy).

Na lyžarskou chatu na Svinci se sjelo 17 žáků od Prahy až po slovenský Lučenec, které vyučovala moje maličkost se dvěma asistenty (Pavel Brandejs a Petr Máslo) podle americké metody Pete Wernicka. K účasti potřebovali žáci umět jenom střídat čtyři akordy, což je snadná podmínka, která zpřístupňuje hudbu prakticky každému. Jamování se učí na všechny bluegrassové nástroje současně – tj, na mandolínu, kytaru, banjo,

housle a basu. Jak je ovšem vidět z fotografie účastníků, převažovaly jako obvykle banja, což je pochopitelné. Podle výsledků on-line dotazníku, který vyhodnotila Wernikova kancelář v Coloradu, se akce zřejmě vydařila.

Další JamCamp organizujeme v Nitře zejména pro naše slovenské sousedy 24.–26.1.2014 a další bluegrassovou vyučovací akci bude 9. zimní dílna 4.–6. dubna 2014 v Novém Jičíně.

Petr Brandejs

HUDEBNÍ NÁSTROJE

Mgr. Přemysl VEČEREK

www.vecerekinstruments.com

Průcha,

BLUEGRASS INSTRUMENTS
CZECH REPUBLIC

Jim Shumate

(21.10.1921–10.10.2013)

V říjnu letošního roku odešel do bluegrassového nebe další z bluegrassových průkopníků, legendární houslista Jim Shumate, který hrál s Bilem Monroem a jeho Bluegrass Boys v letech 1943-45. Jeho největšími vzory a inspirací mu byli „Fiddling“ Arthur Smith, Curly Fox a také strýc, který hrál na housle v dobách jeho dětství.

Shumate se stal členem Bluegrass Boys poté, co ho Monroe slyšel hrát v programu radiostanice WHKY v Hickory v Severní Karolině a nabídl mu místo v kapele. Howdy Forrester, tehdejší Monroeův houslista, totiž dostal povolávací rozkaz a narukoval k námořnictvu. Ve dvaceti letech se tak Jim stal houslistou u Bluegrass Boys, kde zároveň zpíval bas v gospelích. Naneštěstí z doby, kdy byl Shumate členem Monroeovy kapely, neexistují nahrávky.

Během jedné návštěvy Nashvillu Jim potkal Earla Scruggsa, kterého znal, protože oba byli z městečka Hickory v Severní Karolině a přesvědčil ho, aby se přihlásil na konkurz do Monroeovy kapely. V té době byli členy kapely Jim Shumate, Lester Flatt, Sally Ann Forrester a Jim Andrews. Během následujícího týdne se od námořnictva vrátil Howdy Forrester a nastoupil opět na místo houslisty u Bluegrass Boys, které Jim Shumate opustil a našel si práci u nábytkářské firmy v Severní Karolině. Ačkoliv Shumate povzbuzoval Scruggsa k nástupu do Monroeovy kapely, společně hraní poté, co se Scruggs stal jejím členem, z výše uvedených důvodů nedopadlo.

V roce 1948 se sestava Bluegrass Boys opět změnila. Lester Flatt a Earl Scruggs založili vlastní kapelu, The Foggy Mountain Boys, ve které kromě nich hráli Cedric Rainwater a Jim Eanes. Krátce nato se k nim přidal i Jim Shumate a nahrál housle na jejich prvním studiovém sessionu. V témže roce opět soutěžil s nejlepším houslistou Spojených států a vyhrál

National Fiddler's Convention ve městě Richlands ve státě Virginie.

V roce 1995 Jim Shumate obdržel ocenění North Carolina Heritage Award. Předtím vystupoval jako sólista, skládal sakrální hudbu a také hrál se svou vlastní kapelou, Sons of the Carolinas. V posledních letech života Jim bojoval s Alzheimerovou chorobou. Sedmého října 2013 se jeho stav velmi zhoršil, po dalším zhoršení byl následující den převezzen do nemocnice a následně byl převezzen do hospice nedaleko jeho domova v Hickory v Severní Karolině, kde v míru navždy odešel v požehnaném věku 91 let.

Rozsáhlejší materiál o hudebních začátcích tohoto hudebního velikána připravujeme do některého z dalších čísel Bluegrassových listů.

*S pomocí materiálů z internetu připravil
Pavel Brandejs*

Watts, Flatt, Shumate, Scruggs

Rost'a Čapek uvádí:

Red Tail Ring (USA)

The Carper Family (USA)

The Foggy Hogtown Boys (CAN)

nenechte si ujít tři skvělé bluegrassové kapely v jeden večer

jazbluegrass instruments
Čapek
HAND MADE

9. prosince 2013 od 19:30

Hotel OREA Pyramida

Bělohorská 24, Praha 6

vstupenky a informace na iva@capek.us

www.capek.us

S vámi od A do Z

Allianz

SELECT
AUTOMOTIVE

D'Addario
FLUORINET URBANASS

Jan Becher
Pernod Ricard

HAVEL HOLASEK
PARTNERS

BA

COUNTRY
RADIO

muzikus.cz
DALI JSME HUBU DOHRMADY

ROZHOVOR – Vašek Kříž a Mirka Musilová

Na jubilejním, čtyřicátém ročníku Banjo Jamboree mohli návštěvníci festivalu v bloku pamětnických kapel slyšet také Pražce z Luk nad Jihlavou. Skupina se na české bluegrassové scéně pohybuje už čtyřicet let. Společně

s Petrem Gärtnerem jsme vyzpovídali banjistku Mirku Musilovou (MM) a mandolinistu a kapelníka Vaška Kříže (VK). Přejeme příjemné poctení.

Václave, první otázka je jaksí povinná, jak ses dostal k bluegrassu a kdy?

VK: Dětství a ranné mládí (ročník 1947) charakterizovala vedle školní docházky značně tvrdá fyzická práce na zemědělském hospodářství rodičů, která zabírala dost volného času. V té době jsem se poměrně intenzivně zabýval některými sportovními disciplínami, především musím uvést plavání, běh na lyžích, lední hokej a šachy. Běžně se poslouchal rozhlas, kde se v té době objevovaly písničky ze Semaforu a dále kytarové čtvrtodinky pana Jirmala a občas nějaké zajímavé věci na „Vídni“ (Östereich 3). Nějaké vnitřní nedefinovatelné nutkání mě směřovalo k okouzlení zvukem elektrické i akustické kytary, stejně jako některé podněty od „trampů“ tehdejšího času. Od jednoho z nich jsem získal velmi levně (domnívám se, že za 50,- Kč) otrískanou kytaru „španělku“ a na ni jsem se začal neuměle učit – nebylo od koho odkoukat. Pak se objevila publikace „Na kytaru bez not“, kde byly nakreslené akordy. Začínal jsem poslouchat „Laxík“ (Radio Luxembourg), zatím naprosto bez i jen minimálních znalostí souvislostí vývoje pop – music, zejména pak rock’n’rollu.

Tehdy byly venkovské zábavy často pořádány

venku, takzvané „výlety“. Při jednom z nich (květen 1960) hrála v Rančičově, za tehdejší jednotřídní základní školou pro 1. až 5. ročník, vojenská kapela s elektrickou kytarou. Celý večer jsem na kytaristovi mohl nechat oči, dodnes to mám uložené v paměti. Hudební vzdělání žádné nebylo, peněz taky málo, ale nakonec jsem rodiče umluvil a pořídil jsem si elektrickou kytaru Jolana. Tady musím vzpomenout na pana Stránského a jeho syny Jaroslava a Jiřího. Kolem nich se postupně vytvořila skupina, která začala hrát na tanečních zábavách a se vším, co s tím souvisí – zkoušení, přehrávky, složitá doprava, alkohol, nikotin... Je třeba dodat, že v tomto období jsem sportovat prakticky přestal. Kapela si říkala Big Ran, odtud se pak traduje moje přezdívka „Bigraňák“, kterou jsem však byl označován až po příchodu do Luk nad Jihlavou.

V rozhlase se začaly objevovat na stanici „Svobodná Evropa“ odpolední hudební pořady, kde bylo možno slyšet vše podstatné z tehdejších populárních věcí a tím jsem získával poměrně značný přehled v oblasti rock’n’rollu a pop – music. Takže Bill Haley, Elvis Presley, Carl Perkins, Jerry Lee Lewis, Chuck Berry, Buddy Holly a řada

dalších, dále pak Cliff Richard, The Shadows, The Spootnicks, později pak nástup The Beatles, The Searchers, The Swinging Blue Jeans, ale i třeba Brenda Lee, Wanda Jackson, The Everly Brothers, The Rolling Stones – to vše mělo na mé hudební formování velký vliv.

Aha, Svobodná Evropa! Dneska už ne každý ví, že se jednalo o takzvanou „štvavou“ vysílačku zpoza železné opony, kterou bolševik vydatně rušil. Za jejich poslech byly, alespoň za mě, dost problémy, stejně jako za šíření zpráv z ní. Jak to bylo za Tebe? Musel jsi poslech tajit? A mimochodem, poslouchal jsi tam jen muziku nebo i politiku?

VK: Je fakt, že se poslouchala zejména muzika od 15 do 18 hodin, se třemi zpravodajskými vstupy, znělkou byla skladba Nivram, ale i nějaká ta informace z politiky uvízla. Problémy s tím žádné nebyly, alespoň si myslím. O jejím poslechu jsme diskutovali s kolegy muzikanty té doby. Také, alespoň zpočát-

ku, nebyla vůbec rušena. Je jasné, že poslechem jsme se nijak nechlubili před „nezasvěcenými“.

Co následovalo na střední škole?

VK: Po nástupu na střední školu v Jihlavě na sebe nadšenci nové hudební exploze zcela přirozeně narazili a tvořily se určité party, kde se vyměňovaly názory, hrálo se na akustické kytary v parcích (např. „Keřásek“). Zde bych chtěl uvést několik jmen, Petr Tyráček, Vítězslav Beránek, Karel Vacka a další. Je fakt, že nás někdy označovali za takzvané chuligány. Zároveň už se objevovaly první živé koncerty českých kapel v tehdejších nově postaveném DKO („Odborák“) v Jihlavě, v sále psychiatrické léčebny a na dalších místech. Objevilo se specificky české, jakoby krycí označení „big beat“, které přetrvává dodnes. Z tam vystupujících skupin bych chtěl jmenovat skupinu Big Beat, dále skupinu P. Lišky, rovněž už tehdejší Merkur z Luk, později pak první koncerty Olympicu ještě s Miky Volkem, Pavlem Bobkem,

Josefem Lauferem a Yvonne Přenosilovou. Sami jsme se pokoušeli utvořit vlastní kapelu (Václav Kříž, Pavel Zeman, Víťa Beránek, Jarda Novák) – říkali jsme si „Ježci“ – The Hedgehogs. Prakticky se jen zkoušelo v Modetě na Havlíčkově ulici, veřejných hraní bylo poskrovnu, největší snad na jednom plese ve Vanově. Paralelně jsem stále hrál na tanečních zábavách s kapelou Big Ran.

V té době byly v „Odboráku“ pořádány nedělní odpolední taneční čaje. Zde hrál swingově jazzový ansámbl Proton pod vedením Zdeňka Slabého a protože bylo potřeba nějakého oživení, vždy byla přivána ke spoluúčinkování jedna kapela typu „big beat“. Patřil mezi ně loucký Merkur, nově vzniklí Black Bears a někteří další, na které si již nevzpomínám. Nutno dodat, že Proton byl na velmi vysoké úrovni, ale tehdy jsem si to neuvědomoval – působila na mě jiná muzikantská sféra. Tehdy jsem byl kontaktován Jiřím Varhaníkem, zda bych nenastoupil na místo baskytaristy. K tomu došlo tak, že původní

členové skupiny Merkur – Emil Wiesner a Ota Meran byli povoláni na dva roky na vojenskou službu a skupina chtěla existovat dál. Nedovedu přesněji určit, kdy k tomu došlo, ale domnívám se, že to bylo zhruba srpen nebo září roku 1965. Začalo se zkoušet v přístavbě kina v Lukách a postupně se dost hrálo: „Odborák“ čaje, psychiatrická léčebna, Starohorská, Helenínská textilka, Luka, třebíčsko. Největší vliv na hraní a celkovou organizaci kapely měl Jiří Varhaník, dále zde hrál Jan Kubišta zvaný „Slim“, Antonín Čermák a já.

V té době jsem se seznámil se svojí manželkou – tehdy Hanou Vondrákovou. Po nástupu na vysokou školu do Brna postupně ubývalo času a hraní a slábl i zájem pořadatelů o tento typ muziky, průkopnické doby byly nenávratně pryč. Nakonec se působení Merкуру úplně utlumilo a někteří jeho členové pokračovali v činnosti v taneční kapele Kvinton. Tím jsem svoji muzikantskou činnost přerušil, později, v roce 1969 se oženil a přistěhoval natrvalo do Luk nad Jihlavou.

Takže jsi s muzikou úplně přestal?

VK: Během studia jsem hrál na akustickou kytaru v brněnských studentských hospodách a sbíral písničky. Objevovaly se první nahrávky Greenhornů, Rangers, také Dvorana slávy I. a další, což jsem pochopitelně sledoval a i nadále poslouchal Radio Luxembourg. Na svatbě Marie (sestry Hany) v roce 1970 jsem viděl poprvé hrát na mandolínu pana Kulku a moc se mi to zalíbilo. Koupil jsem si tehdejší mandolínu a tehdejší školu hry a začal se učit. Taky jsem několikrát navštívil pana Kulku a pochytil od něj nějaké hmaty.

Pak přišla vojenská služba v Plzni. Zde se utvořila trampsko – pseudocountryová kapela a tam jsem na tu mandolínu účinkoval. Poznal jsem zde některé kamarády, získal i určité kusé poznatky a někde tady se dá teprve vystopovat můj do budoucna trvalý zájem o oblast country a bluegrassu. A to už mi zůstalo. Přihlásil jsem do Folk & Country Clubu a odebíral vše, co zde tehdy vycházelo.

To ale pořád ještě nejsou Pražce, že? Pražce patří mezi služebně nejstarší fungující bluegrassové kapely u nás, můžete zavzpomínat na začátky a tu dobu přiblížit?

VK: Po ukončení vojny jsem se vrátil do Luk, nastoupil do zaměstnání a prakticky se nic moc nedělo. Až někdy kolem roku 1973–1974 se tvořila na zdejší škole skupina Pražce v sestavě Vladimír Hrazdira, Miroslav Hlávka, Miloše Široký, později pak ještě Dalibor Rychnovský a Bohuslav Vondrák. V té době za mnou přišli, zda bych nešel s nimi hrát na pětistrunné banjo. To jsem věděl, že by asi nešlo, ale souhlasil jsem s hraním na mandolínu. Zkoušelo se a postupně si každý osvojil nějaký potřebný nástroj. Od té doby – s malými přestávkami – hrajeme do současné doby. Začínali jsme na různých táborech,

u ohňů, na přehlídkách v Jihlavě, později pak ve Vyškově. Tak jsme se postupně seznamovali s dalšími muzikanty.

První sestava byla narušena odchodem M. Hlávky na vojnu (ach, ty odchody) a bylo nutno řešit náhradu. To se podařilo v míře vrchovaté objevem Jaromíry Vondrové (dnes Musilové), které tehdy bylo něco málo přes patnáct let. Následovalo opět zkoušení, různá příležitostná hraní, ocenění některých hráčů za výkony ve Vyškově, později účast na Písničkové lize v Brně, na společných koncertech s Ozvěnou Brno. První významné vystoupení bylo na celostátní přehlídce banjistů a jejich skupin „Banjo Jamboree '80“ v Kopidlně.

V té době se konala spousta akcí, Hronov, kde jsme získali ocenění za banjo a kytaru, okresní a krajská kola Porty, koncerty s Uhlákem Brno, Vědrem Brno, tehdejšími Poutniky Brno. Tady jsem se poznali s Robertem Křesťanem a dalšími později velmi významnými osobnostmi (Svata Kotas, Luboš Malina). Dost nám tehdy s některými tabulaturami pro banjo pomohl Míša Hromčík.

Postupně se pozměňovala sestava, přichází Jenda Antl na housle. Po nástupu Hrazdiry a Širokého na vojenskou službu je sestava doplněna o Pavla Zachu a Jendu Křena.

Po příchodu z vojny se obnovuje staronová sestava, stále se různě hraje prakticky na všech podstatných akcích souvisejících s touto muzikou. V roce 1988 se kapela na základě určitých osobních i jiných neshod rozchází.

V té době jsem byl osloven Milanem Tomanem z jihlavského Kyvadla, zda bych s nimi nešel hrát. Později přišel i Láďa Hrazdira. Sestava působila do přelomu roku 1989–1990. Tehdy se Kyvadlo z podobných důvodů rozešlo. Já a „Pekáč“ (Jiří Lukšů) jsme nechtěli skončit, proto jsme se dohodli, že se pokusíme znovu zaktivovat Pražce,

a to se povedlo v sestavě Václav Kříž, Jiří Lukšů, Jaromíra Musilová, Vladimír Hrazdira, Přemysl Novák a Jan Antl. Po krátké době skupinu znovu opouští Hrazdira a na jeho místo je angažován Jaromír Dohnal (hrál na baskytaru). Dost jsme hráli, především country bály.

Další změnou je přechod Jaromíra Dohnala na post kytaristy a příchod Tomáše Kubína (dnes G Run's & Roses) na kontrabas. V této sestavě jsem absolvovali několikrát přehlídku v Kopidlně a spoustu dalších velmi významných akcí. U příležitosti přehlídky Banjo Jamboree 1998 byla založena „Dvorana slávy Banjo Jamboree“ a já měl to štěstí, že jsem byl do ní uveden pod číslem osmnáct. Osobně si tohoto ocenění cením nejvíce ze všeho, ale hned nato musím říci, že to považuji za poctu celé skupině za úsilí, které muzice věnovala a věnuje.

Od roku 2004 doposud hrajeme v sestavě: Jaromíra Musilová – banjo, Jiří „Pekáč“ Lukšů – housle, Stanislav Řehoř – kytara, Eduard Lukeš – basová kytara a Václav Kříž – mandolína.

MM: Ráda vzpomínám zejména na počáteční Kopidlna – poprvé v roce 1980 – ještě v „Sokolovně“ – a několik dalších pak na přilehlém hřišti. Později pak několik ročníků na svahu, které pořádal Honza Macák společně s Autoklubem v Kopidlně. Dále bych chtěla připomenout pravidelné akce v Brně (Písničková liga, akce Ozvěny Brno, hraní na bálech Poutníků), přehlídku Hronovské Zlaté slunce, Olešnice, Machov, Záhornice, Čelákovická pečeť, Mohelnický dostavník, Mladá Boleslav (Písň lesů, vod a strání), Police nad Metují – Pickin' For Henry, EWOB Kolín a mnoho dalších.

Jak ses vlastně, Mirko, dostala k bluegrassu a kdy? Přece jen jsou dámy v bluegrassu poměrně řídkým zjevem?

MM: K bluegrassu jsem se dostala už v deváté

třídě základní školy. Václav si mě vyhlídl, abych nahradila jejich dosavadního banjistu Mirka Hlávkou, který měl jít na vojnu.

Jak a proč si vybral zrovna Tebe?

MM: Doslechl se, že se u nás doma trochu hraje. Jsme tři sestry a od malička jsme byly vedeny k muzice, hrály jsme na klavír a později jsme si prosadily kytaru. S kamarádem jsme si založili dětskou kapelu a zkoušeli jsme hrát a zpívat všechno možné, co jsme tenkrát slyšeli v rádiu, od dechovek až po country. Václav usoudil, že když umím trochu na kytaru, tak bude jednodušší udělat banjistku ze mě, než z někoho, kdo nehraje na žádný hudební nástroj. Tenkrát se mu hodně muzikantů divilo a smálo, že se asi zbláznil, že se mu za chvíli vdám a bude mít po banjistce. Nikoho tenkrát nenapadlo, že u hraní vydržím tak dlouho, ani mě ne.

Když jsem se přišla podívat na zkoušku Pražců, viděla jsem banjo poprvé, když nepočítám banjo Ivana Mládka v televizi. Překvapilo mě, jak na něj Mírek hrál, hlavně prstýnky na pravé ruce/tenkrát vlastní výroby/. Bylo to pro mě něco úplně nového a neznámého. Myslela jsem, že budu doma tak půl roku pilně cvičit a pak teprve začnu hrát s kapelou. Ale Václav měl jinou představu. Napsal mi základní roly a pár písniček typu Jesse James a začala jsem hned chodit na zkoušky. Musím ale uznat, že takto mě to daleko víc bavilo. Za dva měsíce jsem absolvovala první veřejné vystoupení, když jsme hráli v Lukách na pálení „Čarodějnic“ a za necelý rok to byla moje první přehlídka trampských a country kapel ve Vyškově. Zde hrály např. kapely Krok Dubnica nad Váhom s banjistou Braňo Blahovcem, Poutníci Brno s Robertem Křesťanem a Svaťou Kotasem, Kopr Olomouc s Mojmírem „Tarasem“ Ševčíkem, Country Style Police nad Metují ve které na banjo hrál Milan Leppelt a řada dalších skupin. Tady jsem získala některé

poznatky ohledně bluegrassových materiálů pro další zkoušení – jednalo se především o školu hry na banjo od Petera Wernicka.

Slyšel jsem, že jsi taky chvíli hrála se Schovankami?

MM: Nebyly to přímo Schovanky, ale seskupení kolem jedné jejich členky Evy Žížkové (dnes Plochové) a říkaly si EY. Chybělo jim banjo a tak mě oslovily v Kopidlně na Banjo Jamboree, abych s nimi odehrála asi čtrnáctidenní turné po Slovensku. Měla jsem čerstvě po maturitě, dlouhé prázdniny před sebou, tak jsem to vzala. Byl u toho tehdy Honza Bican a řekl mi, ať to zkusím, že to pro mě bude dobrá zkušenost, ale že se zase ráda vrátím k amatérskému hraní.

Později mě ještě oslovila Nora Romanovská, když dávala dohromady Nové Schovanky, sešly jsme se v Praze, ale mě bylo jasné, že bych takové hraní asi těžko zvládla s dětmi a rodinou a taky jsem nechtěla skončit s Pražci.

Jezdíte hrát i do zahraničí, kde všude už jste byli?

MM: Hráli jsme jednou na EWOBu ve Voorthuize- nu v Holandsku (2000) a dvakrát na EWOBu v La Roche sur Foron ve Francii (2006 a 2007) a třikrát na Countryfestu v rakouském Hohensteinu. Mně samotné se naskytla příležitost podívat se do Ameriky a zahrát si ve „Station Inn“ v Nashvillu. Taky jsem byla na festivalu Byrona Berlinea v Oklahomě. Tam hráli Sam Bush Band se Scott Vestalem na banjo, Country Gazette Reunion (Alan Munde), Suzy Boggus a někteří další.

Jak často vlastně vystupujete?

MM: V posledních letech míváme tak 15–17 hraní za rok. Vzhledem k tomu, že vyloženě nic nesháníme, myslím, že to docela jde.

Vydali jste za dobu existence kapely nějaká cédéčka?

MM: Máme dvě oficiální CD. První „Pražce 99“ a druhé „Dva kroky“ vydané v roce 2001. K třiceti letům Pražců Václav vytvořil z historických nahrávek CD, které je průřezem repertoáru Pražců v různých sestavách od roku 1974 do roku 2004. Říkali jsme si, že by to asi chtělo zase něco nahrát, protože v současné sestavě nahrávku nemáme, ale zatím se to pořád odkládá.

Ještě jeden dotaz, mám takový pocit, že okolí Jihlavy je mimořádně úrodné, co se bluegrassových kapel, muzikantů nebo akcí týká. Nedávno jsme byly pozvaní na příjemnou akci v nádherně upraveném hospodářském stavení uprostřed lesa, místu se říká Kozlovna. Místní mi říkali, že ve vesnici se často o vikendu sejdou i dvě party muzikantů a hrajou, každá v jině hospodě. Já to považuju za zázrak. Máš pro to nějaké vysvětlení?

VK: Domnívám se, že oblast okolo Telče je pro tuto aktivitu velice stvořená – kempy, rybníky, tábory, atd. A je tam spousta lidiček, které tato věc zajímá. Dále fungují i každoroční „Prázdniny Telč“ – dnes již velice proslavená Medvědova skoro „mega akce“.

A ještě jedna související otázka. Čím si Václave vysvětluješ popularitu country, blue-

grassu a příbuzných žánrů zrovna u nás Ty, jako pamětník?

VK: Nemám jednoznačný názor. Trampská základna a skauting ještě z dob mezi světovými válkami jistě udělala své. Pak se (i přes „iron curtain“) objevil rock'n'roll, který postupně u mladé generace znamenal odklon od tehdejší běžné taneční hudby. Po první vlně zájmu a určitých problémech (často zpolitizovaných) se posluchači částečně orientovali na oblast country, která měla trochu víc otevřená vrátka než tehdejší big-beat.. Vytvořila se určitá komunita lidí kolem těchto kapel a postupně začaly vznikat první festivaly, Porty, a podobně a pak už to šlo samotokem. Byl to i únik před každodenní tehdejší realitou, ale (na rozdíl od „novovlnného beatu“) se nedá konstatovat, že to mělo nějaké „disidentské“ pozadí. A řekl bych, že to tak funguje, s různými výkyvy, dodnes.

V té souvislosti, chodíte si někdy zahrát jen tak něco do hospody, třeba Greenhorny?

MM: Jako Pražce už ani ne, ale Luka nad Jihlavou jsou známá tím, že se tam pořád něco děje. Je zde spousta muzikantů, pořádají se různé sessiony, a když mě někdo pozve ať si jdu s nimi zahrát nebo je potřeba zaskočít v jiné kapele, tak jdu a zahraju si třeba i ty Greenhorny.

Tebe znám Václave jako mandolinistu. Hraješ, případně hrál jsi ještě na nějaký další nástroj? A máš nějaké hudební vzdělání?

VK: Jak už jsem říkal, trochu zvládám povšechně kytaru, „tramp-grassový“ styl doprovodu a ještě občas hraju na basovku různé big-beatové „reuniony“. Hudební vzdělání nemám žádné, jsem čistý samouk.

Vzpomeneš si Vašku ještě, kterou desku nebo nahrávku opravdového amerického bluegrassu jsi slyšel?

VK: Pamatuji si to naprosto přesně – z rádia „Österreich Drei – Autofahren“ – Bill Monroe and His Bluegrass Boys – Muleskinner Blues a dále Bluegrass Part One, dále John Duffey & Bill Emerson – Red Wing. Pak ještě Greenbriar Boys – The Train That I Ride a od Country Boys instrumentálka Ragtime Annie. Následovaly záznamy na magnetofonových páscích, kazetách, pak několik vinylů, nakonec CD a nyní již jen mp3.

Kolegy mandolinisty bude zajímat, na jaký hraješ nástroj, jaké používáš struny a trsátko.

VK: Nejprve to byly české mandoliny, které byly dostupné, pak jsem měl od Eduarda Křišťůfka jeden z jeho prvních kousků typu „A“, dále pak Novotný – také „áčko“ a nyní mám druhým rokem opět dalšího Krishota „A“ a s tím jsem velice spokojen. Struny používám Gorstrings Medium nebo Heavy Bluegrass Phosphor Bronze. Bohužel, přestože na baskytaru hraji tvrdým trsátkem (2 až 2,5), na mandolínu se nedokážu přehoupnout přes 1, spíše 0,88. Je to zlovyk z nesprávných začátků a už to asi tak zůstane.

A jaké banjo v současné době vlastníš Ty, Mirko?

MM: Začnu od začátku. První banjo mi postavil Václav. Ani nevím z jakých dílů ho tenkrát poskládal, ale vyndal mezikruží, aby ho odlehčil. Po nějaké době mi rodiče koupili nástroj značky „Kertak“ a na něj jsem hrála pár let. Byl také upravený, například krk jsem dostala od Vojty Zíchy. Pak jsem se zúčastnila poprvé a naposledy dílny ve Velkých Němčicích. Svaťa Kotas mi tenkrát řekl, že je to banjo hrozná, a že se diví, že na něj vůbec něco zahraju. Když jsem to řekla doma, tak se manžel rozhodl, že mi banjo postaví sám. Podařilo se mu to. Byla jsem s ním spokojená, nahrála jsem na něj obě CD a jedinou nevýhodou bylo, že pro mě bylo moc těžké. Tak se dostávám k současnosti, kdy posledních deset

let hraju na odlehčeného Krishota a s tím jsem maximálně spokojená.

Jsi také nakažena nemocí všech banjistů, která Tě nutí k neustálému ladění a seřizování nástroje a hledání toho správného zvuku?

MM: Tak tohle jako ženská vůbec neřeším. Mně stačí, když to ladí i ve výškách. Musím se přiznat, že strašně nerada měním struny. Pořád si říkám, že je to ještě dobrý a když se konečně přinutím struny vyměnit, tak mě vždy překvapí, jak to pěkně hraje a ladí. V tu chvíli si říkám, že je příště musím vyměnit dřív, ale pak to dopadne zase stejně. Co se týče nějakého seřizování, to raději přenechám odborníkům.

Jakou muziku kromě bluegrassu rád posloucháte? Měl jsem z Pražců vždycky pocit, že hledají inspiraci i v jiných než bluegrassových vodách.

VK: To je pravda. Poslouchám a nadále se zajímám o ranný rock'n'roll a rock-a-billy (Bill Haley, Carl Perkins, Chuck Berry, počáteční Elvis, Buddy Holly, Ritchie Valents, Eddie Cochran, Everly Brothers a řada dalších), bluesmany (Willie Dixon, John Lee Hooker). Mám rád první nahrávky Rolling Stones (zejména skladby typu Little Red Rooster nebo Route 66). Samozřejmě sleduji moderní country, prakticky od předválečné doby po současnost. Jazzové nahrávky jen trochu a jen něco, totéž u vážné hudby. Trochu se přiznám, že už celkově poslouchám muziku méně a o to více pak mluvené slovo (zejména celou oblast Cimrmanů, čtené knihy a pod.).

Pro úplnost bych chtěl zmínit, že jsem se zúčastnil v pražské Lucerně koncertu Jerry Lee Lewise, Chucka Berryho a Little Richarda. Jinak v roce 1965 to byl Manfred Mann, 1969 pak Beach Boys a The Swinging Blue Jeans. Koncert

Johnnyho Cashe v roce 1978. V roce 1987 pak Nashville Masters ve Velkém Meziříčí a v květnu 1990 pak Sam Bush & Friends v Jihlavě, včetně jamu.

Neustále také objevuji a shromažďuji české texty na oblast rock'n'rollu (Pilař, Krečmar, Hejma, Hlas, Škrášek a další), to mě dost zajímá a musím uvést, že některé jsou opravdu solidní.

MM: Já si ráda poslechnu moderní country, rock-a-billy nebo třeba Beatles.

To jsou úžasný věci, co jsi Václave viděl. Váže se k některému koncertu nějaká zvlášť silná vzpomínka? Mě třeba z Jerry Lee Lewise a obzvláště z Johnnyho Cashe běhá občas mráz po zádech i z obrazovky.

VK: Samozřejmě, že u těchto akcí jde o „genius loci“, být tam přítomen. Pražská Lucerna není jednoduchá na ozvučení. Osobně nejvíce mě „bral za srdce“ Chuck Berry. Vzpomínám na jednu historku z tohoto koncertu. Chuck přetřhnul strunu na své kytarě, okamžitě ji podal kolegovi a od něj si vzal baskytaru, na kterou začal hrát a zpívat skladbu Little Brown Jug (Malej hnědej džbáněk). Protože netušil, že je zde oblíbená a hraná mezi trampy a prakticky každý ji zná, byl velice překvapen reakcí posluchačů, kteří sborově odpovídali „cha-cha-cha“.

Ještě v té souvislosti, jak se Ti líbil Walk the Line o Cashovi nebo třeba Ray? Máš rád tyhle životopisné filmy o muzikantech?

VK: Životopisné filmy mám velice rád. Nejvíce mi líbí „Great Balls Of Fire“ o J.L.Lewisovi, jistě i „Walk The Line“. Pak ještě „La Bamba“ o Ritchie Valentsovi a poslední dobou to byl snímek o bluesmanech „Cadillac Records“. Nesmím zapomenout „Hail Hail Rock'n'roll“, který pomáhal realizovat pro Chucka Keith Richards.

Kdo jsou Tvoji bluegrassoví oblíbenci a co bys Václave doporučil k poslechu?

VK: Tak poslech „svaté osmy“ je jakási (v podstatě) povinnost, i když uznávám, že dokonale se systematicky proposlouchat takovým Monroem je velký výkon, ale stojí to za to. Jinak poslouchám prakticky všechno od úplné historie až po současné technické zázraky. Nemám vyloženého favorita, kromě již zmíněného Billa Monroea.

A Ty, Mirko?

MM: Poslouchám osobnosti bluegrassu, jako jsou Scruggs, Flatt, Monroe, Country Gentlemen, Seldom Scene, J.D.Crowe, Don Reno a celá řada dalších. Pochopitelně se mi líbí spousta dalších kapel, uvedla bych namátkou třeba Newgrass Revival, Country Gazette, Rhonda Vincent, Alison Krauss, také Alison Brown, Hot Rize a Peter Wernick, Tim O'Brien, Doyle Lawson & Quicksilver.

Sleduješ bluegrassové dění na zámořské scéně? Zaujalo Tě v poslední době něco a proč? A u nás?

VK: Pokud to stíhám, tak sleduju, ale nedokážu uvést žádné konkrétní kapely. Snad poslední výboje Chrise Thileho. U nás bych, s dovolením, nikoho nejmenoval (vím, že je to diplomatické). Pokud jsem na nějakém festivalu nebo přehlídce, těším se na favority i na neznámá jména.

Vím že máš obrovský bluegrassový archiv a že jsi pořizoval a shromažďoval i nahrávky ze sešňů a jiných neformálních akcí, děláš to pořád? A máš přehled, kolik muziky máš vlastně zaznamenáno a uloženo?

VK: Nějaké záznamy z akcí mám, ale převážně nevalné kvality. Jinak těch nahrávek je spousta, i když musím říci, že úsilí polevuje, už vlastně ani nic nesháním. Přehled mám celkem dobrý,

rozsah nedokážu specifikovat. Dnes je situace taková, že je vše víceméně on-line dostupné na internetu, ale je třeba být neustále ve střehu před nějakým prohrěškem.

Jestli to není tajemství, najdou se tam nějaké vzácnosti a unikáty?

VK: Myslím si, že věci, které mám, jsou běžně k dispozici.

Na české scéně a myslím že i v zámoří se v pravidelných intervalech objevují vlny „zásadních“ otázek a debat na témata typu: Zpívat česky či anglicky, v obleku či v trenkách, moderně či tradičně, kopírovat či tvořit, baskytara či kontrabas, a podobně. Sleduješ to? A jaký máš na tyto věci názor?

VK: Můj názor je svobodomyšlný. Každý ať se projevuje, jak to cítí. Nijak mi to v zásadě nevadí, nejsem ortodoxní (ale jednu dobu jsem býval).

Poslední otázka, jak vidíš českou bluegrassovou scénu a budoucnost bluegrassu u nás?

VK: Existuje celá řada mladých bluegrassových muzikantů, kteří hrají a zpívají na velmi vysoké až precizní úrovni. Je to díky dostupnosti studijních materiálů, řady bluegrassových dílen a vůbec pracovitosti těchto pickerů (včetně dokonalé znalosti angličtiny). Proto vidím budoucnost celkem optimisticky. Pořád s nimi působí již „zavedené“ skupiny, které se neustále snaží zlepšovat po všech stránkách. V poslední době se trochu snížil počet akcí a zároveň se složitěji financovaly, ale to se určitě zlepší. Posluchačská obec je víceméně stálá.

Děkujeme za odpovědi a přejeme hodně dalších úspěchů v muzikantské i osobním životě.

V listopadu 2013 se ptali Petr Gärtner a Pavel Brandejs.

Seldom Scene se po letech vrací do Red Fox Inn – místa svých začátků

Původně jsem plánovala letět do Ameriky tak maximálně na tři týdny. Pak jsem dostala pozvání na tento koncert. Nemohla jsem přece odolat a tak jsem tam zůstala celý měsíc. Seldom Scene patří odjakživa k mým nejoblíbenějším kapelám, mám všechny jejich desky, léta jsem je poslouchávala pořád dokola a všechny jejich písničky znala nazpaměť. Jediní vážní konkurenti v té době snad byli Country Gentlemen, tam ale původně hrávali zakládající členové Seldom Scene, John Duffey a Tom Gray.

Když jsem je poprvé viděla živě ve švýcarské Mahogany Hall v Bernu v roce 1987, stala se po koncertu věc u mne naprosto neočekávaná. Byla jsem z nich tak vedle, že jsem vlezla na podium a k úžasu všech mých přátel, kteří mne

znali jako netykavku, jsem spontánně dala jejich frontmanovi a obrovskému showmanovi Johnovi Duffeymu pusu. Dodnes tomu pomalu nemůžu věřit a nikdy předtím, ani potom, se mi něco podobného nestalo.

Napřed trochu historie. Psal se rok 1971 a v okolí Washingtonu D.C., který byl v té době označován za hlavní město bluegrassového světa, s desítkami kapel a klubů, se dala dohromady nová skupina místních ostřílených bluegrassových muzikantů: John Duffey – mandolína, Tom Gray – basa, Ben Eldridge – banjo, Mike Auldridge – dobro a nový zpěvák, který se tam právě přistěhoval, John Starling – kytara. Všichni z nich měli regulérní každodenní zaměstnání a tak se domluvili na tom, že spolu budou pra-

Společná fotka kapely před vystoupením, dole Lou Reid, Emmylou, Ben Eldridge, Tom Gray, John Starling, nahore Dudley Connell, Fred Travis, Jay Starling, Akira Otsuka, foto: Lilka Pavlak

videlně hrát, ale vystupovat na veřejnosti budou velmi zřídkka. Dali si tedy jméno Seldom Scene. Jejich první vystoupení se konalo 4. ledna 1972 v hospodě zvané Red Fox Inn v marylandském městečku Bethesda.

Tam se již od roku 1967 každý týden konaly pravidelné bluegrassové koncerty se skupinami jako Country Gentlemen, Osborne Brothers, Reno & Harrel, Bluegrass Cardinals, Ralph Stanley and the Clinch Mountain Boys a dalšími. Seldom Scene ale měli nový materiál, vynikající vícehlasé vokály i instrumentální výkony. Heslo Johna Duffeyho bylo, hlavně se nebrat moc vážně a nehrát pořád dokola ROLL IN MY SWEET BABY'S ARMS. Dělat legraci jeden z druhého a bavit jak sebe, tak obecenstvo. Za svůj první koncert dostali devadesát dolarů a zdálo se jim příliš odvážené vybírat vstupné dva dolary. Mysleli si, kdo by je pak chtěl poslouchat? Záhy se ukázalo, že všichni. Během tří týdnů je znal kdekdo a jejich pravidelné každotýdenní koncerty byly narvané k prasknutí. Jejich častým hostem bývala Emmy-

lou Harris.

Z Red Fox Inn se stala vítaná zastávka pro profesionální muzikanty na šňůrách v oblasti D.C. (zkratka pro District of Columbia, federální distrikt, na jehož území leží Washington, hlavní město USA). Byli tam k vidění třeba Linda Ronstadt, Tony Rice, Ricky Skaggs, Del McCoury, Sam Bush či John McEuen. Časem se tam konaly bluegrassové koncerty každý den, čtvrtky ale byly vyhrazeny Seldom Scene. V roce 1977 dostala kapela výhodnou nabídku od Birchmere Club v Alexandrii, hospoda tam byla větší a měla profesionální sound systém. Jejich poslední koncert v Red Fox Inn se tedy konal 22. září. Bohužel, bez slavné kapely to tam pak šlo od desíti k pěti, koncem roku Red Fox Inn zavřel úplně. Dnes je tam nóbl italská hospoda s názvem Positano Ristorante a z Bethesda se stalo předměstí Washingtonu.

Skoro po čtyřiceti letech se v hlavách představitelů D.C. Bluegrass Union (*D.C.B.U.* – nezisková organizace pro podporu bluegrassu v oblasti

Ben Eldridge, Lou Reid, Tom Gray, John Starling, Fred Travis, zpívají Hello Emmylie, foto: Lilka Pavlak

D.C) zrodil nápad uspořádat unikátní koncert kapely v nynějším obsazení s bývalými žijícími zakládajícími členy Seldom Scene – Johnem Starlingem a Tomem Grayem na jejich bývalé domovské scéně. Avizován byl ještě jeden tajný host. Koncert byl naplánován jako benefiční pro D.C.B.U., která potřebuje peníze na uspořádání svého dalšího, v pořadí pátého festivalu, který se má konat v únoru.

V neděli 20. října tedy mělo sto šťastných fanoušků a hostů – mezi nimi i já, vzácnou příležitost se této historické události zúčastnit. Víc lidí se tam při nejlepší vůli nevešlo. Vstupné bylo masné, trojmístné číslo. Byla v tom ale zahrnuta večeře a možnost se osobně setkat se všemi členy kapely. Plánovaná byla ještě tichá dražba různých archívních předmětů a čtyř plakátů se všemi autogramy. Peníze určitě půjdou na dobrou věc.

V sobotu odpoledne se konala kapelní zkouška v domě Bena Eldridge ve Fredericksburgu ve

státě Virginie. Je to nádherné historické městečko, kde se odehrála jedna z největších bitev ve válce Severu proti Jihu. Shodou okolností tam bydlí Pat McLeod, přítelkyně Toma Graye, tak jsme se nemuseli vracet do Marylandu, kde jsem bydlela. Přišli jsme tam odpoledne a potvrdily se zvěsti, že tím tajným hostem bude Emmylou Harris. Pochopitelně se to nesmělo zveřejňovat. Kromě Johna Starlinga a většiny manželek členů kapely jsem ostatní měla tu čest poznat už v dávné minulosti. Bylo to nádherné odpoledne plné muziky a po společné večeři jsme se rozešli, natěšení na zítřejší koncert. Ráno zpět do Kensingtonu a ve tři se na místě konala zvukovka. Kolem čtvrté se začali trousit první diváci, popíjelo se, povíдалo a v zadní místnosti se ještě zkoušelo. V šest byla společná večeře a v sedm to konečně vypuklo.

Seldom Scene se vrátili s velkolepou show na svou první scénu, která se před víc než čtyřiceti lety stala jejich domovem. Dřív prý sice bylo podium na protější straně u okna, ale mnohé

Emmylou Harris, foto: Lilka Pavlak

zůstalo stejné. A to hlavně jejich banjista, Ben Eldridge. U něj v suterénu se konávaly sešny, které nakonec před dvačtyřiceti lety vedly ke vzniku kapely. Tato tradice pokračuje, i když se dávno z Washingtonu odstěhoval a hrává se teď v jejich obýváku. Randy Barrett z D.C.B.U. nás všechny přivítal a vzpomněl na ty, kteří na nás koukají shůry, na Johna Duffeyho, Mikea Aldridge, Sally Gray. Pak nastoupila kapela v současné sestavě: Ben Eldridge – banjo, Lou Reid – mandolína, Ronnie Simpkins – basa, Fred Travis – dobro a Dudley Connell – kytara.

Trošku vám je napřed představím. S Lou Reid jsem se seznámila v první polovině sedmdesátých let, když hrával na banjo se skupinou Southbound. Tehdy se ještě jmenoval Louis Pyrtle. Prý to nikdo neuměl správně vyslovit, tak se přejmenoval. Možná si ho někdo z vás pamatuje ze skupin Quicksilver, Ricky Skaggs Band nebo jeho vlastní Lou Reid & Carolina. Ronnieho Simpkinse jsem poznala začátkem osmdesátých let se skupinou Virginia Squires, kde hrál s bratrem

Rickiem, Markem Newtonem a Sammy Shelorem. Později přešel do Tony Rice Unit. Vynikající zpěvák Dudley Connell je jedním ze zakládajících členů Johnson Mountain Boys a Fred Travis hrával v kapelách jako Gary Ferguson Band nebo Paul Adkins Band.

Zahájili tradičně písní RAISED BY THE RAILROAD LINE, Ben ji zahrál na své původní banjo, zvané Harvey, které používal na nahrávkách a teď ho vlastní jeho ex manželka. Laskavě mu ho k této příležitosti zapůjčila. Další vlakovka OLD TRAIN následovala. Na scénu nastoupil John Starling a začal zpívat první sloku, ale trochu popletl slova, tak ho na další opět vystřídal Dudley Connell. Vzpomínce na Mikea Aldridge byla věnovaná jeho nádherná instrumentálka LORENA, na druhé dobro jako host nastoupil Jay Starling, Johnův syn. Bylo by slyšet špendlík spadnout a nejenom Mikově vdově Elise ukápla slzička. Další byla Dylanovka, BOOTS OF SPANISH LEATHER a proslulý Eldridgeův banjový lick odstartoval jejich slavnou SMALL EXCEPTION OF ME. Následovala neméně krásná CALIFORNIA COTTONFIELDS a Johna Fogertyho připomněla jeho píseň HUNDERT AND TEN IN SHADE.

Při třetí sloce písničky HALLO MARY LOU se na scéně objevili John Starling a Tom Gray a pozměnili slova na Hallo Emmylou. Za obrovského potlesku nastoupila Emmylou Harris a mnoha divákům to opravdu vyrazilo dech. Emmylou nám prozradila, že tato kapela a hlavně John Starling, jí dali to nejlepší hudební vzdělání a dodnes si jich moc cení. Když prý jí John o tomto koncertě pověděl, ...wild horses couldn't keep her away..., ani divocí koně by jí nezabránili se této historické události zúčastnit. Kdysi Johnovi zahrála svou novou písničku IF I CAN ONLY WIN YOUR LOVE a ptala se ho na jeho názor. Johnovi se moc líbila a řekl, že by se mu tam líbila pěkná staromódní mandolína. Nechala si poradit a píseň nahrála na své první album. Vyšplhala se na páté místo country hitparády. Pochopitelně nám

ji zazpívala. Dojatě prozradila, že se jí vrací krásné vzpomínky a je moc ráda, že tady může být a má možnost si opět se svými přáteli zahrát. Další píseň byla *If I Was the Queen and Ruled the Nations* a prý kdysi přemluvila Mikea Auldridge a Johna Starlinga, aby ji nahráli na jejich desku. Následoval nádherný duet s Johnem – *Body and Soul*. Snažila se ladit kytaru a zeptala se Bena Eldridge, jestli je O.K. Ben odpověděl, že na bluegrass to stačí ažaž, což sklidilo salvu smíchu. Poslední její písníčka byla *Hickory Wind*, vzpomínka na Gram Parsonse, se kterým až do jeho předčasné smrti zpívala.

Na podiu jí vystřídal další host večera, Akira Otsuka, bývalý člen japonské kapely Bluegrass 45. Také Akira v sedmdesátých letech pravidelně v Red Fox Inn hrával. John Duffey ho označoval za jednoho z nejlepších přátel a než zemřel, věnoval mu svou mandolínu. A právě na tu nám Akira zahrál fantastickou instrumentálku. Než odešel, prohlásil, že se zítra bude moct v práci pochlubit, že mu předkapelu dělala Emmylou.

Kapela má zřejmě v oblíbě písníčky o vlacích a tak následovala další – *Big Train from Memphis*. Emmylou se vrátila, aby nám s Johnem zazpívali nádhernou *Come All You Fair and Tender Ladies*, kde Ben Eldridge exceloval na banjo. Zavolali na scénu Toma Graye a spustili instrumentálku *Grandfather's Clock*. Tom tam vystříhl tři výborná basová sóla, každé z nich ve větší rychlosti. Potlesk nebral konce! Koncert se pomalu blížil ke konci. Svým manželkám a přítelkyním věnovali píseň *Walk Through This World with Me*, kde vynikal hlas Freda Travise. Také se vrátil zpět Jay Starling, aby na dobro doprovodil další klenot – *Dark Hollow*. Poslední měla být *Hobo on a Freight Train to Heaven*, tu si přišla zazpívat i Emmylou a přidal se k nim nakonec celý sál. Následoval potlesk ve stoje a volání po předávku. Ta opravdu poslední byla má nejmilejší, *Wait a Minute*. A byl konec. Všichni si odnášeli vzpomínky na jedinečný a nezapomenutelný večer. Byl to zároveň můj poslední v Americe, následující den jsem odlétala zpátky do Švýcarska.

Lilka Pavlak, 31. října 2013

foto: Lilka Pavlak

World of Bluegrass 2013 – část 1.

Letos se mi do Ameriky moc nechtělo. Ale moje přirozená zvědavost nakonec zvítězila. IBMA World of Bluegrass (Svět bluegrassu Mezinárodní bluegrassové asociace) se opět, na příští nejméně tři roky přestěhoval, tentokrát z Nashvillu v Tennessee do Raleigh v Severní Karolíně. Když už jsem na tuhle akci jezdila do Owensbora v Kentucky, kde to všechno začalo, do Louisvillu v Kentucky i do Nashvillu, tak jsem na téhle první v Raleigh prostě chybět nemohla. Změnilo se však nejenom místo konání, ale vlastně celý koncept této konference. Hlavním cílem bylo snížit finanční náklady, ceny v Nashvillu se neustále zvyšují. A pak, město Raleigh o tuto událost usilovalo již léta. Bohužel mi to ale, kromě ubytování, vůbec levnější nepřipadlo. Celá akce se scvrkla ze sedmi dnů na pět.

Do Raleigh jsme dorazili s Tomem Grayem a jeho přítelkyní Pam McLoad v pondělí kolem poledne. Vysadili mne u hotelu Marriot, kde jsem měla bydlet a jeli se ubytovat kamsi na kraj města. Náš hotel, spojený s Convention Center,

foto: Liška Petrlik

hlavním místem dění, byl již měsíce předem vyprodáný. O pokoj jsem se dělila tradičně s Beou Flaming, teď již bývalou manažerkou Druhé Trávy, jejím synem Benjím a její nástupkyní Sonjou Kapoun. Bea ten hotel objednávala již v dubnu. Rychle jsem se ubytovala a pozdravila spoustu přátel v hotelovém foyer, čekala mě recepce absolventů programu Leadership Bluegrass. Konala se ve výškové budově na hlavní třídě. Dorazila jsem tak jako jedna z posledních a už to tam hučelo jako v úlu. Hned jsem se tam mezi tolika známými tvářemi cítila jako doma. Představitelé města nás tam velmi srdečně uvítali, stoly se prohýbaly pod dobrůtkami pravého jižanského pohostinství. I pití všeho druhu, včetně Moonshine, který jsem s díky odmítla. Zato jsem objevila, že se tam čepuje pivo značky Moravian Rhapsody – Czech Pilsener z místního pivovaru. Moravské rapsodii jsem tedy odolat nemohla a připila si na zdraví s Frankem Solivanem. Recepce se značně protáhla a pomalu se začal projevovat jet leg (*tyškáčový syndrom – únava způsobená časovým posunem při překonání několika časových pásem během letu*), tak raději na čerstvý vzduch, projít se po nočním městě a do hotelu. Moji spolubydlící z Minnesoty pořad ještě nikde. Snažila jsem se být vzhůru až přijedou, ale brzo to vzdala a padla za vlast. Přijeli až k půlnoci a vnímala jsem je jenom jako ve snu.

Úterní ráno bylo krásné a slunečné, ale začaly první zmatky. Ač jsem vyplňovala registrační formulář doma dvakrát a objednala si lístek na Award Show a vše dala na svou kreditní kartu, zjistila jsem, že registrovaná vůbec nejsem. Musela jsem do další fronty na dodatečnou registraci a nakonec vyfasovala visačku se jménem, programovou knížku a další. Dověděla jsme se, že lístky na Award show už jsou vyprodané. Poslali mne zeptat se do divadla, ale tam nikdo nebyl.

Když jsem se vrátila, bylo mi řečeno, že se pár lístků objevilo, ale zase jsou pryč. Nakonec se mi ale přece podařilo jeden ukořistit, v poslední radě.

Má kamarádka Becky Johnson mne lákala na projížďku autobusem po městě zdarma, tak jsem se nechala ukecat ještě s Bill Knowltonem k vyhlídkové jízdě po Raleigh. Po cestě jsme vystoupili s tím, že tam je dobrá hospoda s jižanským jídlem. Z neznámých jídel jsem si objednala kuře s dresinkem, v domnění, že to bude nějaký salát. Vyklubalo se z toho smažené kuře s hutnou mastnou nádivkou jako příloha a k tomu ještě pomfrity a můj ubohý žlučník z toho jídla vůbec neměl radost. Spěchala jsem sice zpět, ale oběd se protáhl a já chytla už jenom konec plánovaného semináře o Music publishing.

Dav se ubíral do Convention Center a až tam jsem zjistila, že nás čeká další recepce. Já byla ale tak nacpaná od toho těžkého oběda, že jsem do sebe dostala už jenom ovoce a kávu. A těch dobrůtek kolem. Bylo mi líto, že je ani neochutnám. Následovala dlouhá zahajovací řeč. Hlavní řečník byl letos mladý banjista Noam Pickelny,

jeden ze zakladatelů kapely Punch Brothers. Noam kdysi hrával taky se Slávkem Hanzlíkem a byl úplně první banjista, který obdržel v roce 2010 cenu Steve Martina (Steve Martin Award for Excellence in Banjo and Bluegrass). Jeho druhé album BEAT THE DEVIL AND CARRY A RAIL bylo nominováno na Grammy jako nejlepší bluegrassové album. Velkého uznání se také dostalo jeho poslední nahrávce NOAM PIKELNY PLAYS KENNY BAKER PLAYS BILL MONROE, na které se podíleli Stuart Duncan, Bryan Sutton, Ronnie McCoury a Mike Bub.

V šest večer začínala **Bluegrass Ramble** aneb potulka po večerních předváděčkách, které se konaly v šesti různých klubech, roztroušených po celém městě a v sále Convention center. Bylo to šílené. Každý den se po hodině střídalo až třicet skupin na sedmi místech. Vše se tedy absolutně stihnout nedalo. Hnala jsem se na předváděčku **Johnny Staatse** s jeho novou kapelou **The Delivery Boys** do klubu Kings. Po cestě jsem na la-vičce před soudní budovou našla nějaký iPhone v pouzdře posázeném polodrahokamy. Nablízku bylo několik bezdomovců, strčila jsem ho tedy do ruksaku, že ho pak odevzdám v hotelu na re-

foto: Liika Paviak

cepci. Kdybych ale tušila, co mne čeká, nechala bych ho tam, ať si ho ukradne kdo chce.

Z Kings poklusem zpět do Convention center na **The Kicking Grass**, a zpět do města na **Johny & Jeanette Williams** do Architect Bar, po nich hrál **Kathy Kallick Band**. Dál jsem měla v plánu podívat se na Steeldrivers, kteří hráli Long View Center. Najednou mne někdo chytne za rameno. Pěkně jsem se lekla a koukám, že policajt a ještě dva jiní chlapi a ženská a na mne, kde prý mám ten ukradený telefon. Ignorovali to, že jsem řekla, že jsem telefon našla. Prý mne honí po městě už asi hodinu. Musela jsem je dovést na místo, kde jsem ho našla a ta ženská pořád vykřikovala, že jsem ji ukradla telefon za tisíc dolarů a že patřím do kriminálu. No, pěkně ve mne hrklo, neb znám tamní poměry. Marně jsem jim vysvětlovala, že jsem ho chtěla dát na recepci do hotelu, prý jsem ho měla hned donést na policii. A následoval výslech, co tu dělám, kde bydlím, jak jsem dlouho v Americe, kam jsem přiletěla, jak jsem se dostala do Raleigh a podobně. Řekla jsem, že jsem byla od pátku ve Washingtonu a včera přijela autem s Tomem Grayem a vytáhla jeho navštívenku, ať mu zavolají. Policajt se zeptal, zda je to Tom Gray, co hrával se Seldom Scene a Country Gentlemen a když jsem přisvědčila, trochu změknul. Ale ta ženská, nějaká advokátka, že ji nezajímá, kdo jsem, jen ať mne co nejdříve zavrou. Naštěstí šli kolem mí kamarádi z Bostonu, kteří dosvědčili, že mne znají a že jsem přijela na bluegrass a ne krást. Jeden z těch tří, co mne zatkli, se rozloučil a odešel s tím, ať si to policajt s tou advokátkou vyřídí sami. Policajt řekl, že to zaleží na ní, neb ten telefon patří jí. Trvala na tom, že patřím do kriminálu, že jsem jí ukradla drahý mobil se všemi služebními a osobními údaji. Když jsem se zeptala, zda jsem ho tam měla nechat, aby ho vzali ti bezdomovci, rozzuřila se ještě víc. Vyhrožovali mi, že mne zavrou a pak okamžitě vypoví ze Států a že už se tam nikdy nepodívám. Po víc

než půl hodiny hrůzy a přimlouvání mých bostonských přátel, kteří prohlásili, že jsou taky na Bluegrass Ramble a musí běžat z klubu do klubu a že jistě proto, že jsem neměla čas to ještě odevzdat, se to začalo mírnit. Policajt, kterému to už myslím bylo trochu trapné, se za mne u té ženské přimlouval a nakonec mi dal varování, že jestli mne ještě jednou chytnou s ukradenou věcí, nepomůže mi ani svěcená voda. Kdybych tam prý trvale bydlela, vězení by mne neminulo, ale tentokrát, že mne jenom napomene. Ženská stále ještě prskala, ale konečně mne nechali jít. Přišla jsem, klepajíce se a bledá jak stěna do Irského pubu, kde začínala hrát **Lorraine Jordan** a **Carolina Road**. Kamarádi do mne nalili trochu irské whisky a vše zase bylo OK. Kdybych ale někde našla třeba zlaté hodinky s vodotryskem, ani si jich nevšímnu. S poctivostí jsem daleko nedošla.

Pak zase klusem do Architect Bar na pár posledních písní **Flamekeepers** s **Mike Clevelan-dem**. Následovali **Red Wine** z Itálie a už jsem tam zůstala na **Deadly Gentlemen**. Dávno už mne přešla chuť se někde sama v noci toulat po městě, kde se to hemžilo bezdomovci. Najala jsem si jako osobní strážce italské „kmotry“ z Red Wine, kteří mne doprovodili až do hotelu. Bylo už asi půl třetí a těch zážitků bylo i na mne trochu moc.

Ve středu jsem chtěla být už v osm ráno na Storytelling session s bluegrassovou legendou **Tommy Edwardsem** ze Severní Karolíny. Ale trochu jsem zaspala. Hop do Starbucks pro kafe, abych stihla aspoň poslední půlhodinku povídání. Moc mne mrzelo, že jsem tam nebyla od začátku, bylo to moc zajímavé. O půl jedenácté začínaly semináře. Protože ještě pořád nemám žádné klony, strávila jsem první polovinu na Writing For, Pitching To and Building an E-media Empire, s **Johnem Lawless** z Bluegrass Today. Druhou polovinu jsem byla na Performing Gigs

and Festival Abroad, se členkami **Della Mae** a **The Stray Birds**. Následoval slavnostní oběd, kde se udělovaly letošní Momentum Awards. To byla pro mne také novinka. Začali s touto tradicí teprve vloni, když jsem tam zrovna nebyla. Ocenění je určeno jako uznání (a motivace) pro ty nejlepší mladé a výjimečně nadané muzikanty a bluegrassové profesionály na začátku kariéry. Je rozdělené na dvě kategorie. V první kategorii – Hudební průmysl – byli oceněni: Osobnost roku – **Danny Clark**, Nový festival roku – **Bluegrass on the Plain**, Mentor roku – **Denise Stiff**. Ve druhé kategorii – Muzikant roku – získali ocenění: Instrumentalista roku – **Chris Luguette** (mnozí z vás ho znají jako kytaristu z Frank Solivan Bandu), Zpěvák roku – **Robert Greer**, Kapela roku – **Town Mountain**. Kromě Chrise bohužel nikoho z nich neznám, tak k tomu nemám co říct, ale přesto všem srdečně gratuluji. Ceny vyhlášoval **Carl Jackson**.

Následovaly oficiální showcase – předváděčky tří kapel: Zahajovali naši staří známí, **Kathy Kallick Band**, jedna z mých nejoblíbenějších. Další byli **Dave Adkins and Republic Steel**, výborně šlapající kapela s vynikajícím zpěvákem, s hlasem přímo nabitým emocemi. Ti mne tedy dostali. Viděla jsem je během pobytu v USA ještě asi čtyřikrát a vždy jsem byla nadšena. Třetí v řadě byla mladá a velmi nadějná kapela s nevšedními aranžemi kolem zpívající basisty, **Vickie Vaughn Band**.

Těšila jsem se na seminář Women in Bluegrass: Pretty Good for a Girl, kde **Murphy Henry**, vydavatelka časopisu Women in Bluegrass a řady instruktážních videoškol na různé nástroje, které využívají způsob výuku zvaný Murphy Method, představila svou novou knihu: Pretty Good for a Girl o ženských bluegrassových instrumentalistkách a zpěvačkách. Bohužel kniha je tlustá a těžká, tak jsem si ji nekoupila. S novými nařizením létat přes moře jen s jedním zavazadlem jsem si

rozmýšlela každý gram a můj kufr bohužel není nafukovací. Za druhé zavazadlo chtěli United Airlines 250 dolarů. Na semináři dále přednášely **Annie Staninec**, krásná exotická mladá houslistka z Kathy Kallick Bandu, jejíž otec je Čech, **Kathy Kallick**, **Gena Britt**, **Kimberly Ludiker** z Della May a **Laurie Lewis**. Bylo to moc zajímavé. Tím pádem jsem ale zmeškala schůzku mezinárodních členů a předváděčku **Billa Evans**. Stihla ale nakouknout na další showcase: **Jeanette** a **Johny Williams**, a pár písní od **Wood and Wire**.

Klusem jsem se přesunula dál do hotelu Shepton na Internation Affairs Meet and Greet – mezinárodní to akci. Pozdravila jsem se s evropskými přáteli, **Loek Lammers**, **Lilly Drumeva**, **Rienk Janssen**, **Angelika Torrie** a další. Bylo tam také několik Američanů, **Amy Gallatin**, **Nancy Cardwell**, **Dwight Worden**, **Bea** a **Benji Flaming**, **Jan Dale** z Austrálie, **Jean-Luc Leroux** z Nové Kaledonie a jiní. **Lee Bidgood** pak promítal svůj dokument Banjo Romantika o českém bluegrassu. Už jsem to viděla dvakrát, tak jsem pokračovala na další Bluegrass Ramble do města. V Long View Center hrál **Bill Evans**, kterého jsem předtím promeškala. Zahrál sólově pár nádherných věcí na banjo a pak se k němu přidala kapela. Scéna byla v krásném starém kostele s výbornou akustikou. Asi ta nejlepší ve městě, s poslouchajícím a nekecajícím obecnstvem. Moc se mi nechtělo do těch dalších hlučných klubů a tak se vrátila do hotelu a hupky do California Suite, kam jsem se ještě nestihla dostat. V příjemném prostředí jsem se podívala na další dvě kapely, **Eddie Rose and Highway Forty** a kalifornskou mladou progresivní skupinu **Front Country**. Po nich nastoupili mí oblíbení **Special Consensus**, nedávno jste je viděli v Praze.

V deset jsem pokračovala do Lincoln Theatre, kde měl hrát **Peter Rowan Band**. Lidé se vra-

celi s tím, že se tam už nedostane ani myš, jak je narváno. No myš možná ne, ale já se dostala až k jevišti. A stálo to za to. Hráli a zpívali s ním kytarista **Chris Henry** a budoucí banjista roku **Mike Munford**, na basu **Danny Booth**, na housle **Kimberly Ludiker**. Bylo to vynikající. Po nich nastoupila další lahůdka – duo **Rob Ickes** a **Jim Hurst**, dobro a kytara. Jedno z nejlepších vystoupení v tom nabitém týdnu, fakt senzace.

Místo abych tam zůstala na **Steep Canyon Rangers**, klusala jsem do Kings na svou nejoblíbenější kapelu posledních let, **Frank Solivan & Dirty Kitchen**. Skončila jsem na sejšnu v California Suite s tradičním pivem na dobrou noc. Bylo to náročné.

Ve čtvrtek jsem se na Storytelling session dostala včas. **Fred Bartenstein** nám vyprávěl o „Strýčku Joshovi“, legendárním dobristovi Joshi Gravesovi a představil nám při té příležitosti svou novou

knihu *Bluegrass Bluesman – Behind the Music and Life of Josh Graves*. Povídání doplnil spoustou diapositivů a byla to jedna z nejzajímavějších akcí. Knihu můžu nejen všem milovníkům dobra vřele doporučit. Na žádný seminář jsem tentokrát nešla a v jedenáct začínal slavnostní oběd spojený s předáváním zvláštních cen. Snad poprvé v historii se této události ze zdravotních důvodů nezúčastnili hlavní sponzoři **Jane** a **Happy Traum** z Homespun Tapes. Měla jsem strach, že nebudou moci jet ani na plánovanou cestu do Česka a Německa, ale jak je vidět, v Praze byli a moc se jim tam líbilo. Koncert se skupinou **Portrait** byl pro ně také zážitek. O tom vám ale napíšu až zase příště.

Lilka Pavlak, 12. listopadu 2013

foto: Lilka Pavlak

Poutnické COUNTRY VÁNOCE

Brněnští Poutníci (přídomek brněnští, uváděný dříve z důvodu odlišení od Poutníků pražských, už dávno neplatí) vydali svůj další, v pořadí čtrnáctý hudební nosič. Kapela má za sebou úctyhodnou, čtyřicet tři let trvající historii a mnohokrát změnila obsazení i repertoár. Tohle je, alespoň pokud je mi známo, jejich první „monotematické“ cédéčko, celé věnované času vánočnímu.

Bylo mi potěšením psát už o jejich minulém počínání, který byl záznamem poutnického koncertu v Králíkách před třemi lety, takže jsem i tentokrát po poslechu cédéčka využil příležitosti napsat o něm pár slov.

Začnu tentokrát obalem, který je milý, decentní, zpracovaný v příjemných pastelových barvách. Malinko mi vadilo použité písmo, které s celkovým grafickým zpracováním pěkně ladí, ale hůř se mi četlo. Ale možná je jen potřeba nebyť líný vzít si brýle. Na cédéčku je šestnáct skladeb, celkem skoro tři čtvrtě hodiny muziky všech možných žánrů, které spojuje tematika vánoce a samozřejmě poutnický kabát, do kterého je čtyřčlenná parta muzikantů oblékla.

První v pořadí je tříčtvrťák VÁNOČNÍ (A TREE TOO WEAK TO STAND), kterou napsal Gordon Lightfoot a českým textem opatřili Michal Tučný a Petr Novotný, pěveckého partu se zhostil Kuba Bílý. Následuje slavná NA VÁNOCE RÁNO (THE CHRISTMAS DAY), kterou textem opatřil Honza Vyčítal, zpívá ji Jirka Pola a znamenitou dobrou prací zde odvádí Peter Mečiar. Třetí písničku, DÁREK VÁNOČNÍ (STREETS OF BALTIMORE) kdysi otextoval Petr Novotný, zde ji zpívá opět Jirka Pola. Kuba Bílý zpívá následující věc, slavné BÍLÉ VÁNOCE (WHITE CHRISTMAS) od Irvinga Berlina, kterou českým textem opatřil Jaroslav Moravec. Zajímavá je následující písnička Wabiho Daňka, PAPIROVÉ ŘETĚZY v podání Jirky Poly, hity českých písničkářů se

málokdy slyší v podání jiných kapel. První skladbou v angličtině je šestá v pořadí, WHAT CHILD IS THIS. Následuje další z vánočních šlágrů, TICHÁ NOC (STILLE NACHT), kterou v roce 1818 poprvé uvedli v Německu F. X. Gruber a J. Mohr. Existuje na ni řada českých textů, Kuba Bílý zpívá ten od Václava Renče, katolického básníka, dramatika, překladatele a politického vězně padesátých let. Nebyli by to ani Poutníci, kdyby nezařadili něco „úplně mimo mísu“, tedy alespoň, co se žánru týká. Část houslového koncertu ČTVERO ROČNÍCH OBDOBÍ od Antonia Vivaldiho zaranžoval Honza Máca a provedení se virtuózně zhostili všichni čtyři muzikanti. Řadu českých lidových nebo zlidovělých koled začíná SLYŠTE PASTUŠKOVÉ, kterou si na střídačku zazpívali Jirka Pola a Kuba Bílý. V následující JAK JSI KRÁSNE NEVINÁTKO si pak dokonce zapívali všichni čtyři současně Poutníci. CHTÍC ABY SPAL napsal Václav Michna z Otradovic, český barokní básník a skladatel sedmnáctého století. Skladbička JEŽÍŠ, NÁŠ SPASITEL pochází z Jistebnického kancionálu, jehož vznik se datuje dokonce do dob husitských válek. Tím výlet proti proudu času končí, stačilo by totiž ještě chvíli pokračovat v podobném duchu a mohli bychom se také ocitnout u vánočního stromku v jeskyni starých

neandrtálců. Následující dvě, NESEM VÁM NOVINY a PŮJDEM SPOLU DO BETLÉMA zazní o vánocích asi v každé rodině, text té druhé si chlapci trochu přizpůsobili k obrazu svému. Předposledním kouskem je zřejmě nejslavnější poutnická věc, Křesťanova PANENKA. Její zařazení mě tématicky poněkud překvapilo, Karasovo zdůvodnění v bookletu pobavilo, ale koneckonců chápu, že tuhle věc prostě další generace poutnických příznivců chtějí. Nakonec stylově zazní ROLNÍČKY (JINGLE BELLS) s českým textem Vladimíra Dvořáka.

Bylo by asi zbytečné zmiňovat hudební kvality jednotlivých muzikantů. Velkou zásluhu na zvukové barevnosti má Peter Mečiar, který na cédéčku kromě banja bravurně ovládá také dobro, lap-steel a steel kytaru, kterou mám, jako milovník staré country a western-swingu, obzvláště rád. Většina aranží je až nepoutnický jed-

noduchá, což ale mě osobně nikterak nevadilo. Na co jsem si naopak musel v některých místech dost dlouho zvykat, byl Kubův těžký ostravský přízvuk, který samozřejmě v bluegrassu zmizí, ale koledy jsou přece jen něco jiného. Jakub Bílý je ale excelentní zpěvák, takže jsem si nakonec zvykl. Jen se mi hlavou honily myšlenky, že něčím podobným si asi museli projít posluchači z východního pobřeží USA, když se jim dostaly do rukou nahrávky klasiků bluegrassové muziky s jejich těžkým jižanským akcentem.

Sečteno a podtrženo, kdo má rád Poutníky a zároveň si nechce doma v čase vánočním pouštět vánoční hity a koledy v „klasickém“ hávu, pro něj je tohle CD jako dělané.

Pavel Brandejs

Festival Malinkej – Vlčkovice v Podkrkonoší

V sobotu 23. listopadu 2013 se ve Vlčkovicích v Podkrkonoší uskutečnil **24. ročník Memoriálu Milana Vojtase – festival MALINKEJ**. Festival se ve Vlčkovicích konal tuším potřetí a letos se před plným sálem představilo šest kapel. Výběr skupin byl už tradičně znamenitý a bouřlivý divácký ohlas odměnil každého z vystupujících.

Festival zahajovali **Větráci** z Kopydlna, kapela, která nepetržitě funguje víc než čtyřicet let. Banjista Větráků, **Honza Macák**, který v roce 2011 navždy odešel do muzikantského nebe, stál u zrodu nejstaršího evropského festivalu Banjo Jamboree. Na jeho místo nastoupil do kapely výrobce nástrojů a kdysi banjista poděbradské Oázy, **Pavel Janišš**. Uvádění kapely převzal po tátovi Honzův syn **Marek Macák** a kapela funguje dál. Nevděčného úkolu zahájit festival se kapela zhostila se ctí, diváci jásali, chlapci dvakrát přidávali a byla radost vidět bluegrassové matadory,

s jakou chutí pořád hrají.

Následovalo duo **Jakub Racek & Radek Vaňkát**, muzikanti, které asi není třeba představovat. Předvedli směs nejrůznějších žánrů, všechno bezvadně zazpívané a samozřejmě virtuózně odehrané. Jakuba jsem na tomhle festivalu slyšel před dvěma roky s kapelou Mafia Swing Band, jeho hudební záběr je skutečně obdivuhodný.

BG Cwrkot, kde mám tu čest už skoro čtvrtstole-tí kapelníkovat, předvedl svůj obvyklý „bluegrassový cirkus“, jak to na místě pojmenoval jeden náš kamarád. Den předtím jsme spolu s kapelou Cimpr-Campr měli koncert v hospodě U Novotných v Hradci Králové a ve Vlčkovicích byla snad třetina známých tváří z pátečního večera. Hluboce před těmito bluegrassovými fandy smekáme a děkujeme jim za přízeň.

Čtvrtou kapelou večera byli **Vojta Zicha & Druhá míza**. Kapela se stylově označuje za bluegrass-folk a musím říct, že jak nejsem moc přítelem experimentů, tak zrovna tohle těleso mě vždycky chytne za srdíčko. Bezvadná muzika, od bluegrassu přes Mikiho Ryvolu až k Jaroslavu Ježkovi, znamenitě a hlavně s radostí zahráná, velmi pěkné (byť místy poněkud depresivní) texty. **Vojta Zicha** patří už dnes ke klasikům téhle muziky. Výborný a zcela originální banjista neopomněl zmínit, že v létě na festivalu se s ním seznamoval mladý fanoušek slovy: „...moc rád vás poznávám, pane Zicha, já myslím, že už nežijete...“. **Jirka Mach** s mandolínou, dlouholetý Poutník, našel v téhle kapele parketu, která mu sedí na dvě stě procent. Baskytaristka **Romana Tomášková** nádherně zpívá a hraje sice nenápadně, ale úžasně na basu. Doporučuji každému, aby chvíli poslouchal jen její basu, opravdu to stojí za to. Poslední člen kapely, kytarista **Tomáš Berka** bravurním způsobem ovládá nástroj, jeho sólové výkony nemají chybu a místy se zdálo, že jeho s vervou hraná sóla nemůže kytara bez úhony přežít.

Kapela **Abalone** přinesla na pódium modernější bluegrass a zejména řadu gospelů a skladeb a cappella, skupina se evidentně zaměřila na vokální projev. Stejně dobrý byl i jejich instrumentální projev, koneckonců **Jirka Bok** nebo **Lukáš Mayer** patří mezi bluegrassové veterány.

Program uzavíral česko-slovensko-americký **Fragment**, kapela, která existuje už třicet let, byt občas v poněkud hybernovaném stavu. Skupina, která doposud vydala už devět cédéček, měla u diváků velký úspěch a dvakrát přidávala. **Jana Mougín** (původně Doláková), baskytaristka žijící v Nashvillu v Tennessee svým úžasným pěveckým výkonem utáhla celé vystoupení. Dobrista **Hen-**

rich Novák patří mezi muzikantskou extratřídu, stejně jako kytarista **Ondra Kozák**, který svůj hlavní nástroj střídal občas s mandolínou a banjista **Richard Ciferský** se svým Gibsonem RB-250 z roku 1970. Skupina mívá delší přestávky, hlavně vzhledem k pobytu Jany za oceánem, vystoupení na Malinkém začínalo jejich šňůru po Evropě, která pokračovala třemi vystoupeními v Německu, třemi na Slovensku a posledním koncertem v Budapešti.

Dvacet čtyři, to už je úctyhodné číslo a před organizátory je třeba smeknout. Zúčastnil jsem se s kapelou zhruba poloviny ročníků a tak snad mohu srovnávat. Za organizací celého festivalu stojí spolujitelé firmy Rondo Music, Petr Simon, který se celý večer staral o naše žaludky a zejména **Antonín „Béda“ Šturm**, který festival i zvučí, letos se mu zvuk povedl znamenitě. Béda má vždycky šťastnou ruku při výběru kapel, ještě nikdy jsem se na Malinkém nenudil, kapely bývají žánrově poměrně pestré, ale vždycky je spojuje radost z muziky. Festival několikrát měnil místo konání, ze všech sálků, kde jsem byl, mi tenhle připadne nejlepší. Navíc si Béda moc pochvaloval spolupráci s místním obecním úřadem, kterému sál patří.

Diváci, kteří sál zcela zaplnili, vytvořili úžasnou atmosféru a je moc fajn, že se pořád najde dost lidí, kteří místo zírání na bednu zajdou dát v sobotu večer pívko, guláš, pokecat s kamarády a poslechnout si fajn muziku. Přejí Bédovi i všem ostatním pomocníkům, aby jim vydržela chuť a síly na pořádání dalších ročníků a držím palce, aby nepolevila divácká ani sponzorská přízeň.

Pavel Brandejs

Malina Brothers – Rychlejší koně

Bratři Malinové, nejznámější „sidemani“ českého folku a country, natočili album jako Malina Brothers

Každý, kdo se někdy nachomítl k české folkové, country nebo bluegrassové muzice, nemohl nenarazit na příjmení **Malina**. Geniální muzikanti a sourozenci – banjista **Luboš** (*Druhá Tráva*), kytarista **Pavel** (*Žalman a spol.*) a houslista **Pepa** (*Cop*) se totiž za několik posledních dekád objevili jako hudebníci či producenti snad na všech důležitých albech tohoto žánru u nás. A není náhodou, že jejich muzikantské kvality využívali nebo využívají interpreti a kapely různých žánrů od Lucie přes Pavla Bobka, Wabiho Daňka, Věru Martinovou nebo Lenku Filipovou.

Bylo jen otázkou času, kdy se nakonec bratři sejdou ve společném projektu. Před třemi lety nejprve vyslyšeli přání fanoušků a založili kapelu Malina Brothers. Mezi sebe přizvali ještě kontrabasistu **Pavla Peroutku** (*Spirituál Kvintet*) a začali objíždět české sály s písničkami, na kterých sami vyrůstali. Ty nejlepší nakonec letos na podzim zaznamenali na albu **Rychlejší koně** (*vlastní náklad*), které právě vychází.

Podívejte se na videotrailer k albu: <http://youtu.be/aSavKWHXyMc>

„Malina Brothers vznikli asi před třemi lety, kdy nás Náchodští přesvědčili, abychom zahráli koncert u nás v Náchodě, odkud všichni pocházíme. Tak jsme udělali, zalíbilo se nám to a rozhodli jsme se v tom pokračovat,“ popisuje bendžista Luboš Malina. Do repertoáru nakonec podle něj zařadili písně od Mirka „Skunka“ Jaroše, přidali pár písní od Zelenáčů a několik instrumentálek.

Následovalo několik společných turné, které už stily k rozhodnutí natočit album. „Chtěli jsme

se na CD vrátit ke starým dobrým časům country music,“ říká Luboš. Jeho bratr Pepa dodává, že desku nahrávali stejně jako jejich hudební vzory. „To znamená, že všichni dohromady. Celé to trvalo asi čtyři dny. Posluchači na ní nakonec najdou sedm český zpívaných písniček, tři v angličtině a čtyři instrumentálky. Vše ze žánru, který nás od dětství ovlivňoval, tedy country, western, swing a bluegrass. Zajímavostí je, že v jedné písničce hostuje Charlie McCoy na foukací harmoniku,“ říká Pepa Malina.

Třetí z bratrů Pavel prozrazuje, že nahrávání probíhalo v příjemné a uvolněné atmosféře. „Máme se rádi a užíváme si a vážíme toho, že můžeme spolu být, a že si můžeme společně zahrát,“ míní.

Vydání alba Rychlejší koně v lednu podpoří série osmi křtících koncertů v Písku, Českých Budějovicích, Praze, Jihlavě, Zlíně, Brně, Olomouci a Náchodě.

„Vždycky s úsměvem vysvětlujeme, že jsme všichni celý život sidemani. A nyní je to poprvé, kdy sidemani vystupují v roli sólových zpěváků,“ uzavírá s úsměvem Luboš Malina.

Plán turné

DATUM	MÍSTO
19.01.	Písek, Divadelní kavárna
20.01.	České Budějovice, klub Slávie
21.01.	Praha, Malostranská Beseda
22.01.	Jihlava, Divadlo na kopečku
23.01.	Zlín, Zelenáčova Šopa
24.01.	Brno, Dělnický dům
25.01.	Olomouc, U klub
26.01.	Náchod, Divadlo Beránek

Servis

- **Novinky od Evropské bluegrassové asociace EBMA:**

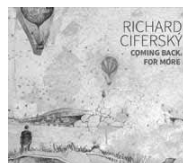
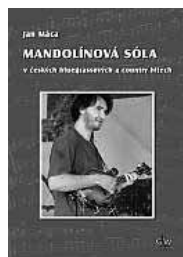
EBMA nabízí **stipendium 2x 200 EUR** pro lidi, kteří by chtěli navštívit bluegrassové dílny jinde v Evropě. Pro více informací napište Petru Brandejovi na brandejs.banjo@gmail.com.

3. Evropský bluegrassový summit se bude konat 14.–16.3.2014 opět v Praze. Spolupořadatelé jsou Rosta Čapek a Ivana Louková. Můžeme se těšit i na špičkovou americkou kapelu, vyhlášení cen Evropský bluegrassový průkopník a osobnost, jamování a další atrakce. Všichni (pokud možno) anglicky mluvící bluegrassisté jsou zváni. Více na www.ebma.org a www.ca-pekstruments.com.

Předsedou EBMA se po Američance Chris Keenan stal Holanďan **Rienk Janssen**

- V Novém Jičíně proběhl v listopadu **JamCamp metodou Pete Wernicka**, vedený Petrem Brandejsem (více viz v samostatném článku), který se věnoval jamování. Další Petrův JamCamp se uskuteční ve spolupráci s **Martinem Lacou ve slovenské Nitře 24.–26.1.2014**.
- **9. zimní bluegrassová dílna** proběhne v **Novém Jičíně 4.–6.4.2014**. Více na petrbrandejs.cz. Hlavní kapelou bude tentokrát Radim Zenkl.
- Úspěšný **bluegrassový jam** proběhl ve **Vsetíně v restauraci U splavu 9.11**.
- **Podzimní říjnová dílna** Petr Brandejse a Jindry Hylmara v Malých Svatoňovicích hlásila letos **92 žáků** a speciální hosty G Runs and Roses.

- U vydavatelství G+W Cheb vyšla publikace **MANDOLÍNOVÁ SÓLA** v českých bluegrassových a country hitech. Autorem je **Honza Máca**, ikona české bluegrassové mandoliny. 40stránková knížka obsahuje mandolínová sóla do nejnámějších písní. Součástí je i výukové DVD.
- **Jens Krueger obdržel cenu Stevea Martina** za vynikající výkon na banjo spojenou s odměnou 50.000 USD věnovanými tímto slavným hercem, milionářem a banjistou.
- Slovenský banjista **Richard Ciferský** vydává **CD Coming back for more** s hvězdným americkým obsazením: Chapman, Rob Ickes, Becky Buller, Adam Janos, Jonathan Maness a s holandankou Loes van Schaijk.
- **Luňáčci – Family Bluegrass Band** – zvou všechny příznivce bluegrassu a gospelových písní na jejich **Vánoční koncert se slavnostním křtem nového CD**. Každý příchozí dostane toto nové CD jako dárek. Koncert se koná ve středu 4.12.2013 v KD Mlejn – Praha Stodůlky, začátek bude v 19:30 hodin. Těšíme se na Vás, Luňáčci! "

Inzerce

- **Dobro Gibson F-60**, vyrobeno v USA. Velmi pěkný nástroj, dřevo žíhaný javor. Silný a vyrovnaný zvuk ve všech polohách. Téměř nové. Cena 19 990 Kč. Cena je včetně originál pouzdra TKL. DVD školy Jerry Douglass a Rob Ickes zdarma. Želízko, atd. na www.dobroshop.eu. chvatal-fast@seznam.cz, tel. 777 200 053, UL
- **Dobro Gann Curly Maple**, vyrobeno mistrem Gannem v USA, masivní „kudrnatý“ javor, Quarterman rezonátor, pavouk #14. Výjimečný nástroj s jedinečným špičkovým zvukem srovnatelným se Scheerhornem. Zvuková nahrávka na YouTube – zadejte: Gann Curly Maple (video z mobilu). Cena 35 000 Kč. Cena je včetně luxusního pouzdra TKL. DVD školy Jerry Douglass a Rob Ickes zdarma. Želízko, atd. na www.dobroshop.eu. chvatal-fast@seznam.cz, tel.: 777 200 053, UL
- **Steel Slide Bar pro Dobro**
Pochromovaná mosaz | Hmotnost: cca 110 gr | Délka spodní strany: cca 75 mm | Délka horní strany: cca 60 mm
průměr: cca 24 mm | Cena: 690 Kč.

Kalendář akcí

ALBUM

- 30.11.2013 Rozsvícení stromku + Vánoční country
bál, Velichov u K. Varů, Hospoda U lípy
- 01.12.2013 Rozsvícení stromku, Boží Dar, náměstí
- 06.12.2013 Vánoční koncert s hostem, Chomutov,
Kulisárna u divadla
- 14.12.2013 Velký country bál, Mnichovo Hradiště
- 15.12.2013 Vánoční vystoupení, Chomutov
náměstí
- 01.02.2014 Potlášek - setkání skautů, Chomutov,
restaurace U Lípy
- 29.03.2014 Country bál s taneční sk. Devil's DRA-
M, Liberec, restaurace U Košků
- 12.07.2014 Western Klub, Německo
- 19.07.2014 Festival na konci světa, Kraslice
- 02.12.2013 Ostrava Vítkovice, nám. Míru Mikuláš-
ský jarmark křest CD
- 03.12.2013 Slavkov u Brna, Dům dětí a mládeže
křest CD
- 04.12.2013 Opava, Vánoční trhy Horní náměstí
křest CD
- 05.12.2013 Krnov, Vánoční trhy Hlavní nám.
křest CD
- 06.12.2013 Boskovice, Vánoční trhy křest CD
Country vánoce
- 07.12.2013 Kralupy nad Vltavou, KD Vltava Blue-
grassový Advent křest CD
- 08.12.2013 Veselí nad Moravou, Kulturní dům
Country vánoce křest CD
- 13.12.2013 Rousínov, Velký sál Záložny křest CD
- 14.12.2013 Karviná, Vánoční trhy křest CD
- 15.12.2013 Havířov, Vánoční městečko křest CD
- 16.12.2013 Brno, Vánoční trhy nám. Svobody
křest CD
- 17.12.2013 Olomouc, Vánoční trhy Horní náměstí
křest CD
- 18.12.2013 Znojmo, Klub Harvat křest CD
- 19.12.2013 Jihlava, Vánoční trhy Masarykovo nám.
křest CD
- 20.12.2013 Brno, Vánoční trhy na Zelňáku
křest CD
- 21.12.2013 Chomutov, n. 1. máje Chomutovské
vánoce křest CD
- 22.12.2013 Nový Jičín, Vánoční trhy křest CD
- 22.12.2013 Frýdek Místek, Vánoční trhy křest CD
- 22.12.2013 Stará Ves nad Ondřejníkem, Kostel
křest CD
- 05.01.2014 Újezd u Brna, Tříkrálový koncert
křest CD
- 22.02.2014 Skalica Slovensko / Slovakia /, Country
bál
- 23.02.2014 Zlín, Zelenáčova šopa
- 18.03.2014 Strakonice, Rytířský sál na hradě
- 19.03.2014 Lišov, Klub Nanečisto vinárna Šantán

BRZDAŘI

- 14.11.2013 Věvec buřtů v kytaře ,Praha, PVA
Letňany
- 20.11.2013 20:00 Koncert / host: Duo OM
(Praha, restaurace U vodárny)
- 22.11.2013 19:00 Kolínský salon se skupinou Bar-
becue (Kolín, restaurace U tří pírek)
- 28.11.2013 Koncert s kutnohorským dixielandem
(Kutná Hora, restaurace Česká)
- 1.12.2013 15:00 Předvánoční koncert v kostele
(Vysoká u Kutné Hory)
- 16.12.2013 20:00 Koncert (Praha, restaurace
U vodárny)
- 8.1.2014 20:00 Koncert (Praha, restaurace
U vodárny)
- 10.2.2014 20:00 Koncert (Praha, restaurace
U vodárny)
- 19.3.2014 20:00 Koncert (Praha, restaurace
U vodárny)
- 12.7.2014 14:00 Festival - Třebsínská zvonička
(Třebsín)

POUTNÍCI

- 01.12.2013 Ostrava Radvance, Kostel Husova
sboru křest CD

Uzávěrka BG listů č. 1/14

je 31.01.2014. Informace o svých akcích a články do listů můžete poslat **Petru Gärtnerovi** na e-mail petrgartner@tiscali.cz. Redakce si vyhrazuje právo vaše příspěvky podle potřeby upravit. stane-li se tak, tento fakt uvedeme. Zároveň počítejte s tím, že není možné vám vaše příspěvky vrátit.

Zájemci o členství v BAČR

Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Hana Hyšplerová, Lipová 336, 50732 Kopidlno** nebo převodem na účet: 108596029/0300. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Hanky Hyšplerové (kontakt viz str. 2), která s nimi domluví podrobnosti. Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vytištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Bližší informace: viz strana 2 v Bluegrassových listech.

© copyright 2013

O svolení ke komerčnímu využívání informací z Bluegrassových listů je třeba požádat na naší adrese. V případě převzetí velkých článků musí náš autor dostat řádný honorář a trváme na uvedení Bluegrassových listů jako zdroje.

Sponzoři

bluegrassové asociace poskytují našim členům po předložení průkazky BAČR 5% slevu na nákup zboží ve svých obchodech. Děkujeme jim za podporu! Jsou to:

COUNTRYON

U vodárny 4, Praha 3 (st. metro Jiřího z Poděbrad),
tel./fax: 222 510 410, otevřeno Po-Pá 10.00–12.30 a 13.00–18.00 h.

MIROSLAV SKOTICA

Krátká 3279, 738 01 Frýdek-Místek
tel. 558623500, fax 558622010

RONDO MUSIC

Jiráskova 712, Dvůr Králové nad Labem

JIŘÍ LEBEDA – LEBEDA INSTRUMENTS

Suchá 22, 363 01 Ostrov nad Ohří
jjiri@lebedainstruments.cz, 10 % sleva

PAVEL MALINA, HUDEBNÍ NÁSTROJE MALINA

Prokopova 22, 397 01 Písek, tel/fax 382 212 544

PETR HAHN – HUDEBNÍ NÁSTROJE – COUNTRY WORLD

K. H. Borovského 1422, 356 01 Sokolov
tel. 777 319 040, 352 623 149, e-mail azbest@mbox.vol.cz
5 % sleva na veškeré maloobchodně prodávané zboží

DRECHSLER S.R.O., PRODEJNA HUDEBNIN STRUNKA

Tyršova 91, 276 01 Mělník
pro členy BAČR sleva 5 % na veškeré maloobchodně prodávané zboží v prodejně hudebnin

FIRMA KOBRLE & STEHNO

Výroba a opravy akustických, elektroakustických a elektrických kytar a baskytar. Pro členy BAČR 5 % sleva z ceny nového nástroje a 15 % z oprav.

M&M&Music – Centrum hudebních nástrojů

Radniční nám. 30, 739 34 Senov
poskytuje členům BA slevu 7 % na zakoupené zboží

Bluegrassové listy, zpravodaj BAČR, ročník XVIII, číslo 4, prosinec 2013.

Titulní fotografie: Seldom Scene v Red Fox Inn (foto: Lilka Pavlak)

Uzávěrka: 15.11.2013.

Adresa vydavatele a redakce: BAČR, Bludovice 137, 741 01 Nový Jičín.

Vychází nejméně dvakrát ročně.

Zodpovědný redaktor: Petr Gärtner, sazba: Miroslav Jiříštil, logo: Vince.